

הזמירות בפי שמיר אינם
שירי מלחמה כי המלחמה
אינה פוסלרית
בישראל של 1984

שוב נשבו רוחות המלחמה במרחב.
הסורים חששו מפני התקפה
ישראלית. הם נחפזו לתקן את יחסיהם
עם אויביהם המסורתיים, ירדן ועיראק.
הם אף שלחו שליח כדי לנסות
להתפייס עם יאסר ערפאת, אחרי
שנכשל הנסיון לחסלו.

העיראקים הרעישו עולמות
באזהרותיהם מפני התקפת-פתע
ישראלית על המיפלים לייצור
אדירעל שהופעלו במלחמה נגד
איראן. הם היו משוכנעים שישראל
תבצע התקפה אווירית כזוהי
להתקפה על הכור הגרעיני ליד בגדאד
לפני שלוש שנים.

לכל האזעקות האלה היה מכנה
משותף אחד: הערבים האמינו
שהקרבת הבחירות בישראל תרחף את
ממשלת הליכוד לבצע הרפתקה
צבאית.

לדעתם היה לכך תקדים, ההתקפה
על הכור העיראקי בוצעה על-ידי
מנחם בגין ערב הבחירות של 1981. אז
טענו גם ראשי האופוזיציה בישראל כי
ההתקפה — או, לפחות, העיתוי שלה
— באה מתוך צרכים אלקטורליים.
אלא שהמצב ב-1984 אינו דומה

צירעה בחדר המיימות

העירה על רצונה של המפלגה להיכנס
למערכת הבחירות כשהיא מאוחדת.
לפחות למראית-עין.
רצון זה באחרות, ולוא גם
בדרך של טיוח והסתרת הכי
קיעים, ביטא את הרגשת הציר
בור של המערך. נכון נאלץ
להיכנע לרצון זה. הוא הבין
שאם יופיע כמי שמסר את
האחרות, הוא עלול להיזקק
לאורייזמן.

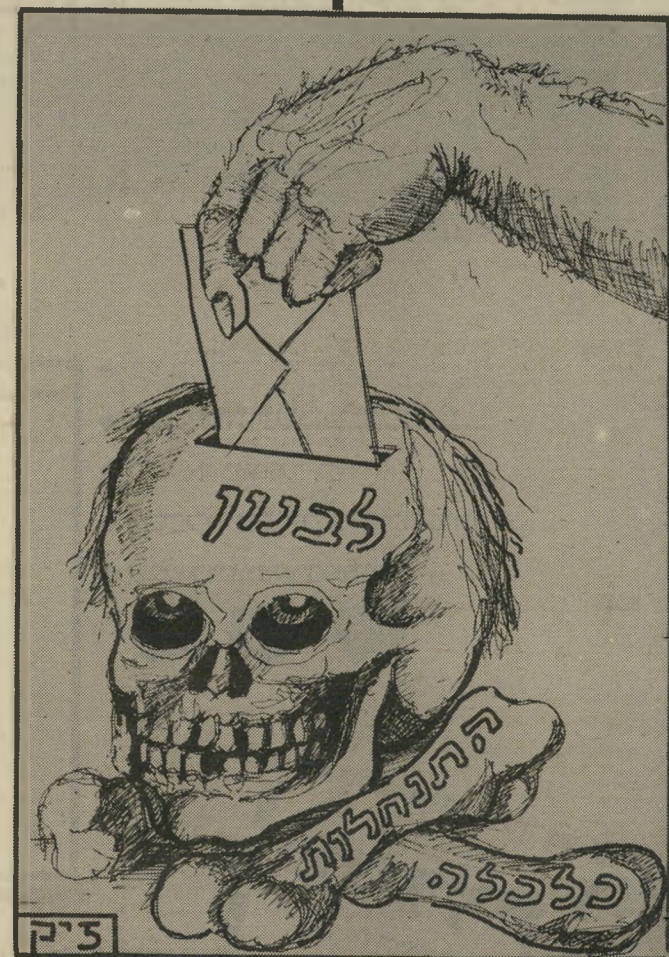
רבר דומה קרה בליכוד. דויד לוי
רצה להתמודד, אבל הוא הבין כי
הציבור הרחב של הליכוד רוצה
באחדות, וכל מי שיופיע כאוייב
האחרות יפסיד את פופולריותו. גם
כמה מאנשיו שלו, שחשו במצבי-הרוח
הכללי, יעצו לו להיכנע ולהסתדר
איכשהו עם שמי. דויד לוי לא היה
עוד בטוח שכל אזהריו יצביעו בעדו.
מצב-רוחו של אחדות-בכל-מחיר
יכול להיות אירציונלי. יתכן שכדי
עבר יסתבר כי הזיק לבעליו. אך כאשר
נוצר מצב-רוח כזה, אין פוליטיקאי נכון
מנסה להתנגד לו.

אבל אריאל שרון אינו פולי-
טיקאי נבון. הוא דחפור.
הוא החליט להלום בראשו בקיר.
ואם לא ישנה את דעתו וייכנע ברגע
האחרון, הוא גם יעשה כן.
לכאורה, יש לו לכך נימוקים רציני-

נליים:
● אין לו מה להפסיד. הוא מנודה,
פחות או יותר, על-ידי צמרת מפלגתו.
גוותר בלי תפקיד בממשלה, שם הוא
מוחק עתה כעושה-צרות וכמיטור

עזר וייצמן, אמן ההגדרות, מצא
השנוע הגדרה קולעת לאריאל
שרון: "הוא דומה לבית שלו בחווה. זהו
בית גדול מאוד, יפה, מלא כל טוב,
מוקף סוסים וכבשים. אבל הוא בודד
לגמרי. הוא עומד לבד. בטווח של
קילומטרים אין לו שכן".
כך נראה, השנוע, גם אריאל
שרון עצמו.

היתה לווייצמן גם הגדרה שניה,
פחות טובת-לב: "אתה רוצה לנוח
ולישון, ופיתאום אתה מגלה שיש
בחדר צירעה. לא חשוב מה גורל
הצירעה — היא יכולה לשגע אותך".



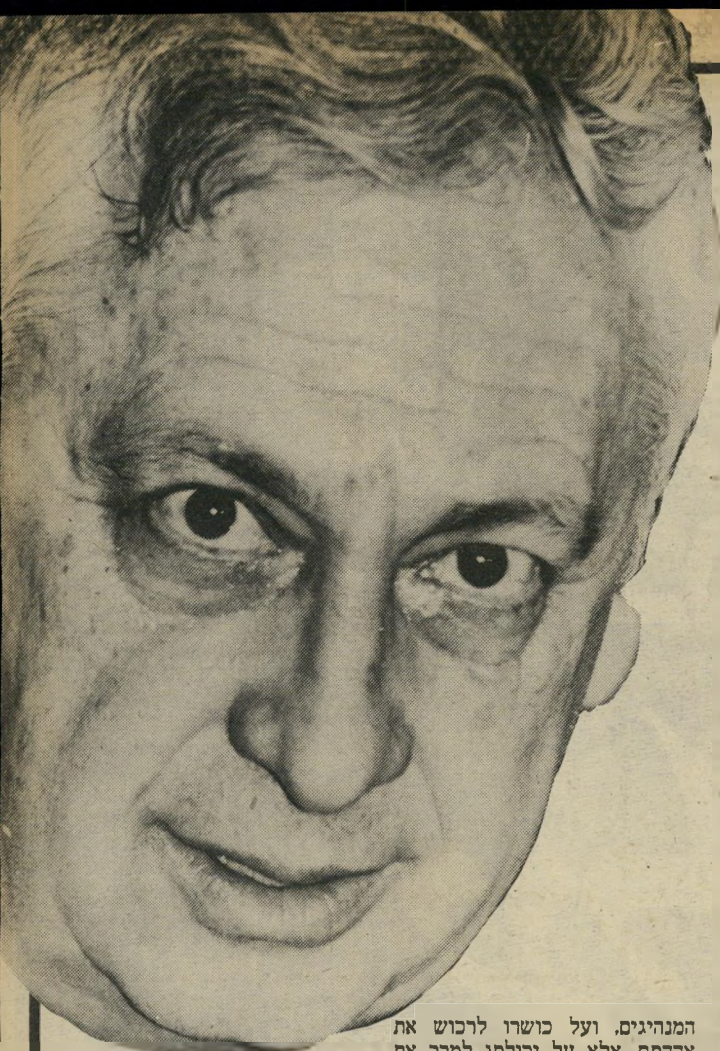
השנוע רצה הליכוד לנוח
בשקט. הצירעה ששמה אריק
שיגעה אותו.

● "אין מה
להפסיד"

צחק נבון החליט, בראבובילב
בולט, לוותר על ההתמודדות.
יצחק רבין הסתדר כבר קודם לכן עם
שימעון פרס, וכך נערכה במערך
ההצגה הגדולה של שבת-אחים-גסי-יחד
(ראה עמודים 10-11). ההצגה היתה
קצת מבחילה במתקנות, אך היא

לזה שבי-1981. בינתיים קרה משהו:
מלחמת הלבנון.
רעת-הקהל הישראלית אינה נוטה
עכשיו למלחמות. תרמית מלחמתית
לא תעזור לליכוד לנצח בבחירות.
להפך, על הליכוד להיפטר מתרמית זו.
יצחק שמיר מודע לכך, ואכן השמיע
לאחרונה זמירות של שלום. קרא למלך
חוסין לבוא למשא ומתן ואף שיבה את
השלום עם מצריים, שהוא עצמו התנגד
לו בשעתו.
השלום, לא המלחמה, הוא באופנה
בישראל של 1984.

(המשך בעמוד 14)



המנהיגים, ועל כושרו לרכוש את
אחרתם, אלא על יכולתו למרר את
חיייהם בשערוריות ובאיומים, להפעיל
עליהם לחצים, להתיש ואף לשבור
אותם. כך הקים ב-1973 את הליכוד,
שמנהיגיו כל המרכיבים לא רצו בו. כך
חזר לחרות, אחרי הכישלון של
הרפתקת שלום-ציון. כך השיג, למרות
הכל, מקום בממשלת 1977, וגם
דריסת-רגל בענייני-ביטחון. כך השיג
את תיקי-הביטחון ב-1981, למרות
התנגדותו הממושכת של מנחם בגין
(הוא ישלח את הטנקים להקיא את
מישרד ראש-הממשלה...").

המסקנה: אין מה להפסיד.
אפשר רק להרוויח. זה בראי
בכל מיקרה, תהיה התוצאה
כאשר תהיה.

לרקוד
על הקבר

אדם יתכן מאוד כי חשכו זה,
המתאים כל-כך לאופיו של שרון,
אינו נכון הפעם.

ההתנגדות להתמודדות היא,
הפעם, עמוקה ורחבה. הליכוד
משקשק. אנשי-הליכוד אינם
בטוחים כלל שהנכס של 1981,
כאשר חזר הליכוד במסתייע
מתחתית הסקרים אל הניצחון
בקלפי, יחזור הפעם.

במשך השנים האלה פשטו אלפים
מאנשי-הליכוד על הגוף הלאומי
והתנחלו בו, לגביהם, מפלגת הליכוד
אינה עוד בעייה פוליטית-אידאולוגית
מופשטת, אלא עניין של קיום. מישריר
תיהם, מעמדם הכלכלי, כיבוריהם,
גורלם האישי — כל אלה קשורים
עתה בהמשך קיומו של שילטון
הליכוד.

החל בעסקן זוט, ששודר כשגריר
במדינה קטנה, וכלה באורי פורת,
ששובץ ברגע האחרון בתפקיד מנכ"ל
רשות-השירות — פוחדים אלפי
העסקנים האלה שהליכוד יפסיד
בבחירות, וכי הם יסולקו מעמדותיהם
הנחות על-ידי המוני המערך, שימחרו
לקבל בחזרה את העמדות האלה.
כל העסקנים האלה רואים

במישחקיו של אריאל שרון
איום על קיומם. "אריק מלך
ישראל" מצטייר, בעיניהם, כי
איש מסוכן, חסר-אחריות, אגרי-
מאניאק הדואג רק לעצמו והר
מוכן להקריב את הליכוד כולו
על מיוזבה האמביציות האי-
שיות שלו.

יש המאמינים כי אריאל שרון
מעוניין בכישלונו של הליכוד
בבחירות אלה, כי כישלון כזה יכרה את
קיברם הפוליטי של שמיר וארנס,
ואולי גם של דויד לוי. כי כמיפגת-
מחשבה בזאת בורדאי לא
תחבב את שרון על ליבם של
העסקנים, החרדים לקן הנוח
שבנו לעצמם בשילטון.

אם יהיה לחץ זה רי חזק, יתכן שגם
הגדולה של אריאל שרון,
מחשבה בזאת בורדאי לא
תחבב את שרון על ליבם של
העסקנים, החרדים לקן הנוח
שבנו לעצמם בשילטון.

מדוע החליט אריאל שרון לעודד על עצמו את שינאתם של עסקני חרות, החרדים למישרותיהם?

אריאל שרון, בעל עור-הפיל, רגיש כי
המחיר יקר מדי, אם אי-הפופולריות
הכרוכה בהתמודדות תהיה כל-כך
גדולה שהיא עלולה לסכל את מהלכיו
הבאים, מסוגל גם אדם כמוהו לוותר,
אם כי בחריקת-שיניים.

דויד לוי
"הפחדן"

בינתיים נדמה ששרון אינו מוכן
לכך. להיפך: לפחות למראית-עין
גבר יצירה-קרב שלו. את היצר הזה
מזינים פליטות-הפה של יריביו, המר-
גיזות אותו, וגם חשבונות המכטיחים
לו, לדעתו, סיכוי להישג מכובד.

בחוגי מקורביו של יצחק שמיר
הביעו השנוע כעס רב על יו"ר
סיעת-הליכוד בכנסת, חברה-כנסת רוני
מילוא. "הבחור הזה הוא ערמומי
ושחצן, אבל רחוק מלהיות חכם. מי
ביקש ממנו ומחבריו להפיץ, שאריאל
שרון יזכה רק בשלושה אחוזים
מהקולות במכרז-חרות?"

(המשך בעמוד 14)